

Перемога в битві за Блакитне місто
дорого коштувала Ашеві й Цестії. Вони втратили
найближчих друзів і тепер лиш сильніше
прагнуть знищити Чорного старійшину.
Та щоб створити новий світ, юним храмам
знову доведеться вирушити в подорож.

Цього разу — в подорож минулим.

Хто та загадкова Помаранчева провидиця?
Ким насправді був Червоний король Квадріо?
Якими силами володіє Фіолетовий Монарх?

Щоб зрозуміти свій шлях, Ашеві та Цестії
доведеться зірвати маски з минулого.
Нові приголомшливі таємниці, що змінять усе
в історії земель, уже готові вирватися назовні.

ЧЕРВОНИЙ АРЛЕКІН

ПРОВИДИЦЯ

РОБЕРТО РІЧЧІ
книга 5

РОБЕРТО
РІЧЧІ

ЧЕРВОНИЙ
АРЛЕКІН

ПРОВИДИЦЯ

ЧЕРВОНИЙ

АРЛЕКІН

КНИГА 5

ПРОВИДИЦЯ

РОБЕРТО РІЧЧІ

З англійської переклала Ірина Кобилінська

УДК 82-31
Р 56

Річчі Роберто
Р 56 Червоний Арлекін. Книга 5: Провидиця / Роберто Річчі ; пер. з англ. Ірини Кобилінської. — Чернівці : Книги — XXI, 2024. — 168 с.

ISBN 978-617-614-656-8 (паперове видання)
ISBN 978-617-614-556-1 (електронне видання)

Перемога в битві за Блакитне місто дорого коштувала Ашеві й Цестії. Вони втратили найближчих друзів і тепер лиш сильніше прагнуть знищити Чорного старійшину. Та щоб створити новий світ, юним хромам знову доведеться вирушити в подорож. Цього разу — в подорож минулим. Хто та загадкова Помаранчева провидиця? Ким насправді був Червоний король Квадріо? Якими силами володіє Фіолетовий Монарх? Щоб зрозуміти свій шлях, Ашеві та Цестії доведеться зірвати маски з минулого. Нові приголомшливі таємниці, що змінять усе в історії земель, уже готові вирватися назовні.

Усі права застережено.
Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

ISBN 978-617-614-656-8
(паперове видання)
ISBN 978-617-614-556-1
(електронне видання)

The Red Harlequin Book 5 The Seer
First Copyright © 2017 Roberto Ricci
Copyright © 2018 Pantomimus Media Limited
Cover Illustrations by Pascal Demure

© Книги — XXI, 2024, видання українською мовою
© Ірина Кобилінська, 2024, переклад

ЗМІСТ

Розділ 38. Ніч не весілля	7
Розділ 39. Ніч під прикриттям	16
Розділ 40. Провидиця	35
Розділ 41. Полювання	44
Розділ 42. Клятва	63
Розділ 43. На північ	71
Розділ 44. Втрата	82
Розділ 45. Знахідка	97
Розділ 46. Обрана	112
Розділ 47. Зустріч	120
Розділ 48. Новий король	149
Розділ 49. Танець кольорів	162
Про автора	167

Розділ 38

НІЧ НЕ ВЕСІЛЛЯ

Зміни починаються здалеку.
Ніби зароджується нова форма життя.
Ти можеш спершу не розуміти, що це,
та воно вже поруч.
Воно вже втілюється,
хоч ти ще й не бачиш цього.
І тільки коли трансформація завершиться,
ти зможеш озирнутися назад і побачити, де,
у якому місці й у який час усе почалося.
Ти здивуєшся, дізнавшись,
що зміни почалися від самого твого народження
і завершаться лише з твоїм кінцем.

— У нас буде малюк...

Я чітко пам'ятаю солодкий аромат жасмину в повітрі. Ми з Цестією розгублено дивилися одне на одного. Закладаюся, моя Червона принцеса що-сили намагалася відгадати мою реакцію. Полум'я смолоскипів танцювало в її очах. Та як я міг передати словами той вибух почуттів усередині мене? Новина про те, що ми станемо батьками, приголомшувала, та водночас була прекрасною і переповнювала радістю. У тому, щоб стати причетним до створення нового життя, була така особлива насолода, що я подумки молився, аби ця мить зупинилася й затримала нас у цьому блаженстві на цілу вічність.

— От бачиш? Я ж казала, у ночі багато дарунків! — сказала замість нас Еві. Маленька Помаранчева

сестра вивела нас із заціпеніння і вже рушила назад до табірнього вогнища. Вона йшла, сміючись і пританцьовуючи:

— У вас була Піґма, у вас була Піґма! — радісно вигукувала вона.

Піґмою називалася шлюбна церемонія між Помаранчевими та Жовтими хромами.

— Еві, будь ласка, — попросила Цестія, у світлі смолоскипів її обличчя палало червоним. — Не всі хромі мають ваші... ем... незвичні Помаранчеві ритуали.

Еві розгублено запитала:

— А які ж тоді шлюбні ритуали у *ваших* землях?

Цього разу відповів я.

— У Чорних землях ми... ну, ми присягаємося провести все життя одне з одним на церемонії... весілля.

Я поглянув на Цестію.

— У Самарісі роблять так само, — підтвердила Червона принцеса.

— Ага! Отже, тобі треба одружитися на Цестії і влаштувати весілля! — радісно вигукнула Еві, пле-скаючи в долоні.

— Саме так, — погодився я, і цього разу голос мій прозвучав ніжно. — Але в тих місцях, звідки

я родом, перш ніж одружитися на комусь, треба зробити шлюбну пропозицію, — сказавши це, я поцілував Цестію, і її миле обличчя осяяла широка усмішка.

Я підійшов до Еві, низько нахилився до неї і, взявши в руку помаранчеву підвіску, що була символом її сестринства, змовницьки прошепотів:

— Чи не запізня година, моя люба Помаранчева сестро, аби спостерігати за моєю пропозицією? Час іти спатоньки й бачити сни, бо ніч не принесе тобі жодних подарунків, — я підморгнув їй, щоб вона здогадалася, що я хочу побути наодинці із Цестією.

Еві — кмітлива дитина, все зрозуміла.

— Твоя правда, але навіть Червоній принцесі треба відпочивати, якщо хочете мати здорових і непередливих дітлахів.

Еві так само підморгнула мені й побігла до одного з багатьох наметів, що їх мої повсталі арлекіни розбили після переможної битви. Усіх виснажив бій, але настрої наш був піднесений, бо ж нам удалося об'єднати багатьох хромів заради втілення спільної мрії — свободи й рівності хромів усіх кольорів.

Цестія підійшла ближче й узяла мене за руку:

— Я хотіла переконатися, перш ніж сказати тобі. Я не хотіла, щоб ти дізнався так, але...

Перш ніж вона встигла договорити, я пригорнув її і запечатав їй уста довгим поцілунком. Я сп'янів від парфумів і тримав Цестію, доки вона неохоче не відштовхнула мене й не поклала руки мені на щоки.

— Знаєш, гадаю, батько був би розчарований мною. Я принцеса без королівства. Я закохана в храма не зі свого народу, а тепер... я буду матір'ю... не храма...

— Цестіє, ти — моя королева, ти станеш найкращою матір'ю першого по-справжньому вільного храма. Хтомію... чи то Квадрію... не міг би пишатися тобою більше! — я опустився перед нею на коліно і промовив: — Виходь за мене, Цестіє. Зроби мене найщасливішим створінням у всіх землях!

— Ашево... я не можу вийти за тебе зараз! — сумно відповіла вона.

Приголомшений цією відповіддю, я вмить підвівся.

— Чому ні?

Цестія ніжно поцілувала мене й відповіла:

— Я кохаю тебе, Ашево, і хочу стати твоєю дружиною, але не зараз, не так. Не в той час, доки ми

все ще воюємо. Поеднатися одне з одним зараз — це схоже на жалюгідну спробу втекти від чогось поганого, а я... я вже не тікатиму. Я хочу побратися з тобою, кохання моє, у вільній землі, яка вже не знатиме поділу. Я хочу, щоб наш малюк зростав у достатку, а не в голоді. Ритуал шлюблення, або весілля, як ви, Чорні, це називаєте, був... є важливим і для Червоних. Він укладає союз, що триватиме до кінця часів і якого ніхто не зможе порушити. Я хочу вшанувати його, борючись за нього. Так я відчуватиму, що мій батько пишається мною...

Цестія була така засмучена. Я знав, вона думала про Чорних і про те, як перемогти Верховного Старійшину Номіуса, який і наказав убити Квадрію.

— Можливо, ти маєш рацію. Можливо, зараз не найкращий час, — погодився я.

І розповів їй про свою розмову з Андагаром, і про моє рішення повернутися на землі Чорних. Андагар, мій друг дитинства, який став моїм залятим ворогом, таємно пробрався до мене після нашої останньої великої битви у Блакитному місті. Хоча битва — не зовсім вдале слово, щоб описати ту холоднокривну різанину, що на нас чекала. Погрозами і брехливими обіцянками Чорні примусили Блакитних улаштувати нам пастку. Під вигаданим

приводом порятунку вони заманили нас у величнє місто Аяс, а тоді заступили нам шлях на довгій вулиці.

Там, у тіні Величної Блакитної Піраміди жорстоко знищили ледь не всю мою різнокольорову армію. Чорні зачалися на високих стінах, що оточували вулицю, і розстріляли нас стрілами, наче рибу у бочці. Ми використали все, що мали, аби переломити хід битви, розгромити наших ворогів та змусити їх утікати. Ми з Цестією втратили багатьох близьких друзів, та мої таланти арлекіна допомогли нам залучити підтримку переможених Блакитних. Тож тепер і вони перейшли на наш бік.

Згодом Андагар, ніби голодний вовк, ризикуючи життям, пробрався посеред ночі в табір. Наша зустріч була болісною. Ми з ним уже мірялися силами, але не цього разу, раніше, — на землях Помаранчевих і Жовтих. Тоді йому майже вдалося вбити мене у двобої.

Та все ж у пам'ять про старі часи та з безмірної цікавості я пощадив його й вислухав. Те, що розповів мені Андагар, докорінно змінило мій погляд на майбутнє Чорного народу, до якого я колись належав. Здається, Чорні теж потерпали від залізної руки їхнього правителя Верховного Старійшини

Номіуса. Засліплений бажанням завоювати нові землі, він знущався з мого народу: морив голодом хромів, які лишалися в місті, змушував своїх солдатів битися й марширувати, доки вони не падали замертво.

Андагар зрозумів мене, коли сам став свідком жорстокості, яку з холодним серцем чинив Номіус на тій землі, що її мій друг так довго захищав. Тепер же він був готовий повстати і благов мене, жакливого арлекіна, про допомогу. Він був у розпачі й покірно схилив переді мною голову. Моє серце розбилося, коли я побачив його таким, тож я не зміг відмовити. Та я не хотів ризикувати своєю армією і вирішив спершу сам таємно повернутися на землі Чорних. Треба було оцінити справжній стан речей, щоб ухвалити зважене рішення.

Цестія вислухала мене, не перебиваючи.

— Якщо в Чорних усе справді так погано, як розповідає цей Андагар, чому не переконати залишки армії піти з тобою і не завдати нашим ворогам останнього нищівного удару?

— Ти ж бачила, як інші реагують на ідею напасти на Аксіум. Це вже не їхня війна, Цестіє. Усі об'єднані народи зазнали незмірних втрат, як і Чорні. Крім того, вони втомилися.

— Але ж, Ашево, якщо ти підеш сам, то не повернешся живим. Ти хоч розумієш це? — на очі Цестії набігли сльози.

Я поцілував її.

— Ти сама це передбачила. Згадай, як ти сказала, що рано чи пізно всі ми повернемося додому. І ти мала рацію. Я не дозволю, щоб Номіусу так легко все зійшло з рук. Я мушу зробити це заради молодого Ашеви, який виріс за стінами Чорного міста, — він був не винен, і його втягнуло у цю крутоверть тільки тому, що інші вирішили його долю замість нього. Я не можу втекти від свого минулого. Та вже й не хочу. Я мушу зробити це не лише заради себе, але й заради Хтоміо і мого... малюка.

Цестія довго обмірковувала мої слова, а тоді неохоче кивнула.

— Вже пізно. Нам треба відпочити. Завтра вранці ми вигадасмо план. Не хочу, щоб ти зустрічався з Чорними сам! — відповіла вона. — Ми розпочали цю війну разом, разом і завершимо її!

Я завжди захоплювався її сміливістю. Я сказав:

— Я не зміг би бути з кимось іншим, окрім тебе! Зробимо, як ти скажеш.

Я поцілував її ще раз, а тоді, хоч як мені цього не хотілося, залишив її в Помаранчевому наметі.

— Помаранчеві сестри — краща компанія для тебе, ніж я. Мені так багато всього треба обмірковувати, що я тільки тривожитиму твій сон, походжаючи наметом.

Але, повертаючись до себе, я вже твердо вирішив, що піду цієї ж ночі. Треба переконатися, чи справді Андагар утілить те, що пообіцяв, а для цього ми з ним маємо зустрітися наодинці. Так, я обманув Цестію. Я заспокоював себе тим, що ця брехня народилася з любові. Вона зрозуміє... з часом.

Розділ 39

НІЧ ПІД ПРИКРИТТЯМ

У мене було обмаль часу на збори. Сумніви, немов стріли, зі свистом пролітали в мозку. Я все думав про малюка, якого Цестія носила під серцем. Я погодився допомогти Андагарові до того, як довідався, що в мене буде дитина. Але тепер, знаючи це, я відчував ще більшу потребу повернутися до Аксіума. Бо ж який нащадок поважати-ме батька-втікача? А раптом це син? Я посміхався цій думці. Частина мене досі не могла повірити. Яким він буде? А що, як це дівчинка? Якою донькою вона буде? Одне я знав напевне: не хочу, щоб він чи вона зростали без мене, і це додавало мені сил. Так, я піду до Аксіума і закінчу розпочате. А ще відшукаю свою матір. Я палко молився богам, усім серцем сподіваючись, що вона досі жива.

Голова гуділа. Втома валила з ніг, та сон не йшов. Я вирішив вирізати з дерева маску й розділити її навпіл, залишивши одну частину для Цестії. Так робили закохані пари в Аксіумі. Вони обмінювалися дешевими дрібничками на знак любові одне до одного й називали їх сортесами. Коли ми з Цестією знову зустрінемося, об'єднаємо половинки нашого сортесу й наші долі. Ніхто й ніщо вже не зможе нас розлучити.

Я вийшов з намету і зрізав із дуба шмат кори. Я так поринув у різьблення, що аж підскочив, коли позаду мене хтось сказав:

— Гм... схоже, не лише мені сьогодні не спить-ся, — це був Данаїд. Він стояв усього на кілька кроків позаду мене.

— Що ти тут робиш? — запитав я, здивувавшись, що не почув, як він підійшов. Як довго Фіолетовий правитель спостерігає за мною?

— Насправді я ніколи повністю не сплю, — сказав він, продовжуючи свій монолог, ніби й не почув мого запитання.

— Що сталося з твоїм волоссям? — запитав я. Навіть у темряві я бачив, що з довгого і сріблястого воно раптом стало коротким і темним.

— Ах, ти все ж помітив. Це ритуал Фіолетових, що допомагає нам уберегтися від старіння, — відповів

він, стелючись плечима. Данаїд стишив голос і додав: — Ти збираєшся йти... до Аксіума.

— Як... Звідки ти знаєш? — запитав я, приголомшений.

— Знання — це моя зброя. Ти мав би вже запам'ятати це.

— Мав би, — погодився я. — Але чомусь мене це досі дивує.

— Повір, я ще багато чим можу тебе здивувати, — усміхнувся він, закутуючись у мантию. А тоді підійшов ближче і стиха сказав: — Припускаю, немає сенсу пояснювати, що ти помреш, якщо підеш до Аксіума. Так чи інак, ти все одно вирушиш до Чорного міста, — його маска була дуже близько до мого обличчя, його темні пронизливі очі зазирали просто всередину мене.

— Я мушу, — позадкувавши, відповів я. — Аксіум — мій дім, я маю раз і назавжди звільнити Чорних.

— Так я й думав. Ти впертий, мій юний друже арлекіне.

Данаїд відійшов до мого намету, опустився на коліна і щось підібрав.

— Ось навіщо я прийшов. Щоб дати тобі це.

Він неквапом підійшов до мене, тримаючи в руках чашу.

— Зазвичай цей напій тільки для Фіолетових, — сказав він, — але, гадаю, можна зробити виняток. Пий. Це дасть тобі сили, необхідні для твоєї подорожі.

— Але ж...

— Жодних «але». Подорож буде довгою, тож тобі треба бути в найкращій формі.

Данаїд кивнув убік:

— Ходімо, посидимо востаннє разом, перш ніж ти поїдеш.

Фіолетовий Монарх псував мій план, але я не хотів образити його. Можливо, ця трав'яна настоянка допоможе впоратися з утомою, що починала наростати. Я зробив невеликий ковток. Напій виявився смачним, завареним із суміші гірських трав і меду. Я пожадливо випив ще.

Раптом пригадав, наскільки різке іншою була моя перша зустріч із Данаїдом, знаним поміж Фіолетових як Найпрекрасніший Монарх. Наш невеличкий гурт повстанців увійшов на землі Фіолетових з наміром знайти нових союзників та воїнів для армії Червоного Арлекіна. Ми з Цестією дісталися його високої вежі, нам улаштували обід на відкритій терасі за сотню футів над землею, в товаристві Монарха та його коханця Талассіно.

Спершу Данаїд здався мені збайдужілим розманиженим хромом, який не бажав приєднатися до нашої армії. Мої благання про допомогу були марними, а обід закінчився тим, що Цестію зіштовхнули з тераси. Я з жахом дивився, як вона зависла над безоднею, а Талассіно тримає її за руку. Тоді Данаїд запитав мене, чи я готовий пожертвувати Цестією в обмін на те, щоб його народ приєднався до нашої армії.

Я не встиг відповісти, коли раптом Цестія вилетіла з чіпкої хватки поневолювача. Засліплений гнівом, я кинувся на Монарха — і ми обидва полетіли в безодню. Приземлилися просто біля Цестії — на невидимій сітці. Виявилося, усе це влаштував Данаїд, щоб показати: на війні треба бути готовим пожертвувати всім заради перемоги. Інакше Монарх не міг довірити мені долю своїх людей. Тоді я просто вибухнув люттю. Сама лиш думка про те, що я міг утратити Цестію, розривала мене на шматки. Згодом, коли ніхто не бачив, я плакав. Не лише через страх утратити кохану, але й тому, що Данаїд поставив жорстоке, але слушне запитання, над яким я справді мав поміркувати, особливо коли згодом утратив на війні двох найближчих друзів...

Відтоді між нами з Данаїдом зав'язалася обережна дружба. Щоправда, він часто вводив мене в оману, вдаючись до підступних і холоднокривних методів задля милостивих цілей.

— Розкажи мені, що ти пам'ятаєш про Аксіум? — запитав Данаїд, доки я робив останні ковтки напою.

— Гм, дай-но подумати... запах вугілля з димарів, вузькі вулички, вимощені бруківкою, семінарія... Усе таке чітке, ніби я лише вчора пішов з Аксіума. Нас важко назвати процвітаючим народом, та ми глибоко шануємо наш скромний побут і бережемо вірність традиціям.

— А старійшини? Як щодо них?

— Ах, старійшини... Жменька нікчем. Вони живуть у своєму Палаці, розкошуючи на бідності звичайних хромів... — я позіхав, але продовжував говорити.

— А твій друг Андагар... Який він?

— Андагар... — повторив я. — Андагар мій близький друг... Був близьким другом. Раніше він був веселим. А тепер став злим. Жорстоким. Я не звинувачую його. Він... стривай! Звідки ти знаєш його ім'я? — у голові мені паморочилося. Невже Данаїд шпигував за мною?

Монарх удав, що не почув мого запитання. Натомість сказав:

— Я добре розумію, що ти намагаєшся сказати. Колись і в мене був друг дитинства. Ми були наче брати...

Я хотів запитати знову, звідки йому відомо про Андагара, але не міг. Мій язик став важким і м'яким, наче мох. Я продовжував бурмотіти щось про Аксіум, ніби це єдине, що я міг робити, попри все більшу втому. Та що дужче я хотів спати, то більше говорив.

— Здається, твоя трав'яна настоянка не подіяла на мене... — спромігся промимрити я між іменами та назвами місць, якими рясніла моя плутана розповідь про Чорний народ. — Я зовсім сонний.

— Навпаки, вона дуже добре подіяла, — відповів Данаїд. Він підвівся й забрав чашу з моїх рук. Тільки тоді я зрозумів, що весь цей час міцно стискав її, ніби був паралізований, а вона стала моїм єдиним порятунком.

— Що... ти... робиш? — слова дуже повільно вихувалися з мого рота. Я спробував підвестися, та вже не міг контролювати своє тіло. Я навіть не міг сфокусувати погляд на Данаїдові.

Останнє, що я бачив, — Данаїд повільно віддалявся від мене. Тонкий і примарний, він розчинився в темряві ночі.

* * *

— Ну ж бо, Ашево, прокидайся!

Я розплющив очі. Наді мною схилися Талассіно й Цестія. Обое дуже стурбовані. Я спробував підвестися, та голова боліла так, ніби на ній гарцювали тисячі коней.

— Що сталося? — запитав я, потираючи скроні.

— Я б теж хотіла це знати. Ми знайшли тебе тут, на землі, — сказала Цестія.

Я пригадав недавні події.

— Данаїд дав мені якусь настоянку минулої ночі, а тоді...

Раптом я зрозумів, що сонце вже високо.

— Андагар! Тепер мені нізащо не наздогнати його до завтра!

— Шкода, — сказала Цестія, та голос видав мою кохану: вона зовсім не розчарована, що я не встигну на зустріч із Анадгаром.

— Данаїд зробив це навмисно! Він отруїв мене! — сказав я, намагаючись зрозуміти все, що сталося.

— Абсурд! — заперечила Цестія. — Навіщо йому це?

— Не знаю, — визнав я. А тоді поглянув на Талассіно: — Де зараз Монарх? У своєму будиночку на колесах?

Я лютував. Навіть попри страшенне запаморочення, я був готовий силою витягнути лідера Фіолетових з його будиночка. Він мав дещо серйозно пояснити мені.

Я вже підвівся, але Талассіно зупинив мене:

— Заспокойся, Ашево, ти не знайдеш тут Данаїда. Та, власне, ти взагалі ніде його не знайдеш.

Талассіно був не таким високим, як Данаїд, але значно жиравішим. Я очікував, що він утримає мене силою, та цього не сталося. Він торкнувся мене лише на мить, але одразу ж відпустив.

— Що ти хочеш цим сказати?

Талассіно не відповів. Лише низько схилив голову.

— Де він, Талассіно? Відповідай!

— Він пішов, Ашево, — коротко сказав Фіолетовий.

Талассіно обійшов довкола дуба й поклав руки на стовбур.

— Він зробив це для нас. Зробив це... для тебе.

— Що він зробив для мене?

— Він пішов на зустріч до твого Чорного друга... переодягнений у тебе, — у словах Талассіно я відчув нотки гніву, очевидно, спрямовані в мій бік.

— Він зробив що? Але ж неможливо, щоб... — я прикусив губу. Раптом усі деталі склалися в єдину картину. Його зачіска минулої ночі змінилася на коротке темне волосся... це було зовсім не прикрамано Фіолетовим. На ньому була темна маска... і ця настоянка... і моя нескінченна балаканина про Аксіум. Усе це Данаїд спланував, щоб видати себе за мене. Зростом і статуєю ми не надто відрізнялися. Він чудово вмів пародіювати голоси, а решту зробить маска. Андагар більше ні з ким з мого табору не говорив, тож не запідозрить самозванця. Та все ж...

— Ми з Анадагаром росли разом. Ми були дуже близькими друзями. Данаїд знає про мене менше, ніж нічого! — не вгавав я. — Крім того, я вже не ношу маску. Андагар про це знає і точно розкусить Монарха.

Талассіно спокійно відповів:

— Данаїд вивчав тебе. Він знає більше, ніж ти думаєш. І він дуже майстерно видає себе за інших, повір мені. Все, що йому треба, — підібратися

ближче до твого друга. Тоді йому вже не треба буде розігравати цей балаган.

— Що ти верзеш? — запитала Цестія. — Я не розумію. Навіщо йому це?

— Данаїд вирішив, що це чудова нагода пробратися до Аксіума. Як звідти вийти, його не надто хвилює.

На моєму обличчі, певно, був такий вираз здивування і збентеження, що Талассіно похитав головою. А тоді сказав таке, чого я ніколи, навіть за тисячу років, уявити не міг.

— Данаїд — арлекін. *Справжній* арлекін.

— Що ти мелеш, Фіолетовий хром? — скрикнула Цестія.

— Це правда! Він уміє змінювати кольори хроматичної аури. Він уже не раз змінював свій колір.

У мене не було причин не вірити Талассіно, але за час своїх подорожей я не раз стикався з силою забобонів та брехливих вигадок про арлекінів, що панували в землях. Тож я сам сумнівався в їхньому існуванні, хоча інший хром, якого я поважав, Хтоміо, намагався переконати мене в зворотному, ніби передчував, що готує мене до життя повсталого Червоного Арлекіна.

Багато хромів відмовлялися вірити в те, що хроматична аура, наділена кожному від народження, —

чистісінька брехня. Та Хтоміо довів мені це, використавши скопіум — пристрій, схожий на підзорну трубу. Той мав відображати вроджену ауру кожного народу: Червоного, Чорного, Блакитного, Фіолетового, Жовтого, Помаранчевого та Зеленого. Хроми шанували ці старовинні пристрої, бо ж на власні очі бачили доказ унікальності свого походження. Пам'ятаю, як мене вразило, коли Хтоміо зміг налаштувати скопіум так, щоб моя аура змінювала свій колір. Він пояснив, що здатен зробити це, бо всі ці аури несправжні. Колір хрому був усього лише проекцією скопіума. Та навіть після побаченого мені знадобився час, щоб прийняти цей факт. Відмовитися від кольору означало відмовитися від життєво важливої частини себе. Але це також означало вирватися з в'язниці свого кольору. Хромам різних кольорів було заборонено брати шлюб, неприйнятною була дружба між хромами різних народів. Тож мало кому спадало на думку пожити в іншій землі.

Так, Спільні закони були понад усе. Хоч це і зробило наші життя обмеженими й одноманітними. Мені це відомо краще, ніж будь-кому. Мій Чорний народ пишався своїм умінням жертвувати власними потребами на користь загального добра. З дитинства нас привчали бути зручними: корисними,

працьовитими, слухняними, ніколи не бунтувати, ніколи не прагнути чогось більшого, ніж нам призначено, ніколи не заявляти про власні потреби. Покірність винагороджували, за незгоду карали.

Що релігійнішим та слухнянішим був Чорний хром, то поважнішим ставав він в очах інших. Особливо запопадливі храми ставали старійшинами, байдуже, скільки років їм було. Старійшини правили нашим народом і дбали про непохитне дотримання нами цінностей і традицій. Горе тому хромові, який не міг чи не хотів шанувати порядки Чорного народу. Вигнання, приниження, самотність і самогубство — такою була його доля.

Юнаком, вільним лише у власних думках, я порівнював свій народ з блискучими чорними мурахами, яких бачив, працюючи в полі. Ці створіння з опущеними головами завжди невтомно трудилися в унісон. Вони створили безпечний спільний дім, але не помічали інших чудових речей, які могло запропонувати життя. Я відчував, що вони не жили по-справжньому, а лише існували. Але тепер я міг сам обирати свою долю! Страх перед цим одкровенням заглушило відчуття свободи.

Я не хотів пов'язувати своє життя з лихими задумами Чорного народу. Старійшини жадали нашої

беззаперечної покори, та для мене таке існування означало рабство. Мені було шкода бачити, як наші правителі використовували тих, кого я любив. Моєму батькові, вірному солдатові, це коштувало життя, а моїй мамі ледь не коштувало честі. Мені це коштувало моєї особистості, бо я довго намагався придушити в собі того, ким насправді був. Тепер усе, чого я хотів, — дати іншим свободу, яку віднайшов усередині себе.

Ставши Червоним Арлекіном, я зрозумів, що справжній бунтар відкидає правила та чужі ярлики не задля того, аби просто вирізнитися. Він вірить у свою мету і вміє переконливо говорити про неї. А ще це чудовий спосіб здаватися божевільним.

— Не розумію, — промовила Цестія, вирвавши мене з полону думок і повернувши на землю. — Як Данаїд може змінювати кольори аури, якщо їх не існує?

— Кажу вам, він хроматичний хамелеон, — наполягав Талассіно. — Найпрекрасніший уміє... все.

Слова Талассіно були пронизані благоговінням та щирим коханням. Дивлячись на Цестію, я розумів його почуття. Але насправді Данаїд зважився на згубну місію. Навіть якщо йому вдасться переконати Андагара і той проведе його в Аксіум, Монарха

безсумнівно зупинять, перш ніж він підбереться достатньо близько до Номіуса, щоб убити його. Верховний Старійшина був надто обережним і параноїдальним, щоб дозволити наблизитися до себе тому, кого вважає арлекіном.

— То, можливо, Хтоміо все ж мав рацію, — сказав я, щоб підтримати запал Талассіно. — Червоний Арлекін справді існує.

— Хтоміо? Ох, давненько я не чув цього імені... — відповів Талассіно, чим знову здивував мене.

— Ти знав його? Знав мого батька? — запитала Цестія, здивована ще більше.

Талассіно кивнув.

— Ми обидва добре знали Хтоміо — і Данаїд, і я. Ще зі щасливих днів нашої молодості.

— Але це неможливо. Данаїд — Фіолетовий хром, а мій батько був Червоним. А Хтоміо його звали ще до того, як він став королем і змінив ім'я на Квадріо!

— Так, усе це я знаю. Це довга історія, — відповів Талассіно. — Данаїд мав би сам розповісти вам, але тепер, коли він пішов... і я не знаю, чи ще коли-небудь повернеться... — його голос затремтів.

— Він не міг піти далеко, — втрутився я. — Якщо ми йтимемо достатньо швидко, зможемо

наздогнати Данаїда, доки він не зустрівся на Кансеріані з Андагаром.

— Ні! — скрикнув Талассіно. — Данаїд дав чіткий наказ. Ти маєш лишатися тут, поміж наших друзів. Якщо ти підеш, жертва Данаїда буде марною.

— Який же в нього план? — запитав я.

— Він не сказав. Мені відомо тільки, що він збирається дістатися до Номіуса.

— Тоді це ще вагоміша причина наздогнати його, — сказав я їй, не чекаючи на відповідь, пішов до коня.

— Я їду з тобою! — крикнула вслід Цестія.

— Але ж наш малюк...

— Малюкові треба звикати до характерів його мами й татка, — усміхаючись, відповіла вона.

Я кивнув і всміхнувся у відповідь. Нехай це було божевільям. Ми могли не дожити до наступного дня, але тієї миті ми з Цестією почувалися нездоланими.

Очевидно, Талассіно побачив у наших поглядах рішучість, бо й собі сказав:

— Нехай буде так. Я вирушу з вами. Цього разу я не послухаюся свого Монарха.

Утрюх ми скочили на коней і помчали в бік Чорних земель. Друзям і союзниками ми вирішили

нічого не казати, бо вони спробували б зупинити нас. Цестія швидко написала Еві записку, що мала пояснити іншим лідерам наш учинок.

Доки ми скакали безкраїми долинами Блакитних земель, я не міг відігнати спогади про те, як уперше опинився тут. Багато всього змінилося відтоді. Я вже не почувався тут чужаком. Я *знав* ці землі. Вони належали мені, як і всім іншим храмам. Я навіть подумав, що, можливо, єдине місце, де я почувуюся чужинцем, — Аксіум. Місто, що було моїм домом.

Я озирнувся на Аяс — прекрасне місто Блакитних, що процвітало. Сяюча Піраміда, предмет гордості для цілих поколінь Блакитних та окраса міста, зникла з виду. Та я досі міг розгледіти різнокольорову сферу, що вшановувала на рівних усі народи. До того ж вона стала пам'ятним символом битви, у якій нам ледве вдалося перемогти. Під нею ми поховали багатьох дорогих нам хромів, серед них і моїх друзів Даерека та Шаїну, які тепер спочивають з миром у міцних обіймах одне одного.

Я поглянув на Цестію і ладен був заприсягти-ся, що вона теж про них думала. Не обмовившись

і словом, ми обоє звернули наших коней з дороги й помчали безкраїм полем пшениці. Талассіно, не ставлячи жодних запитань, поїхав за нами. Гадаю, він теж глибоко занурився у власні роздуми.

Хоч сонце гаряче пекло нам у спину, та ночі вже стали холодними. Хрусткий аромат осені снував у повітрі. Жвавий вітерець розгойдував колосся стиглої пшениці навколо нас. Ми мчали то білим океаном, то брунатним, то зеленавим, а то золотим. Останній мені подобався найбільше — золоті хвилі котилися аж ген до гір на далекому заході. Над нашими головами вигинався безхмарною блакиттю небосхил. Таке небо можна побачити тільки в долині. Блакитні храми називали його «велике небо».

Я пригадав стару приказку блакитних: «Безхмарного дня в долині видно все на місяць уперед». Справді, навколо не було жодної порослі, ані пагорбів, нічого, що затуляло б огляд.

Ми невтомно мчали галопом крізь долини. Я вже відчував утому наших коней, так само як і нашу, але ми не могли спинитися, якщо хотіли наздогнати Данаїда. Найбільше, що ми могли дозволити собі, — це трохи стишити коней і дати їм перепочити від нестримного галопу.

Наша їзда вповільнилася, а розмова відновилася.

— Досі не розумію, звідки Данаїд міг знати мого батька замолоду, — заговорила Цестія. — Особливо враховуючи, як недовіжливо і зневажливо ми ставилися до інших кольорів.

— Є лише один спосіб дізнатися, — відповів їй одразу ж обернувшись до Талассіно: — То ти розкажеш нам чи ні?

— Це довга історія, — зітхнув він.

Цестія кинула на нього впертий суворий погляд, так добре відомий мені:

— Ідеться не лише про Данаїда, а й про мого батька. Я заслуговую знати.

Фіолетовий хром поглянув на неї і знову зітхнув:

— Гаразд. Я розповім про Данаїда і твого батька. Та, щоб розповісти про них, я спершу маю розказати про Помаранчеву провидицю Сибіллю.

Розділ 40

ПРОВИДИЦЯ

Останні обриси Кродії розтанули вдалині позаду Сибілли. Вона була однією з гурту сестер, які рішуче віддалялися від старовинного Помаранчевого міста. Одна за одною вони йшли вузькою стежкою, підіймаючись на вершину плато. Їхні списи в унісон стукали об землю, створюючи єдиний ритм. Це додавало Сибілли відчуття врочистості.

Вона була захоплена й водночас знервована. І налякана. І щаслива. «Ось воно, — думала Сибілла, — вороття немає». Зовсім скоро вона стане вільною і чинитиме як забажає. Стежка до храму була довгою і вузькою, але то ще були дрібниці, як порівняти зі шляхом, який Сибілла пододала, маючи лише сім сонцестоянь. Саме тоді вона вирішила, що стане не такою, як інші Помаранчеві хромки.

— Усе гаразд, Сибілло? — запитала Арунтія. Вона була найстаршою сестрою і вела весь гурт. — Хочеш перепочити?

— Ні, дякую, все гаразд... — відповіла Сибілла.

— Я знаю, нелегко підійматися цією стежкою, але тобі треба пройти нею лише один раз. А подумай про нас. Із кожним повним місяцем ми підійматимемося цим шляхом, щоб ушанувати тебе.

Сибілла кивнула й подумала, якими добрими були до неї інші сестри під час цієї подорожі. Її переповнювала щира вдячність за їхню любов і мовчазну турботу. Вона сумуватиме за ними. Але думка про щойно віднайдену свободу захоплювала її значно більше.

Темно-карі очі Сибілли намагалися закарбувати весь пейзаж. Краса природи навколо була просто неймовірною: помаранчево-іржаве плато й лазурове небо ніби наввипередки бігли до горизонту. Сибілла відчувала на руках і ногах теплі промені сонця, а ніжний вітерець грався її медовим волоссям. Юна хромка ще ніколи не почувалася настільки живою! Вона подумала, що заслужила саме такої простої радості. Останнім часом їй довелося багато всього пережити — і богиням це відомо. Так вони посилають знак, що винагородою за страждання буде прекрасне майбутнє. На мить Сибілла

дозволила собі відчути абсолютну радість, та розум одразу ж утрутився — і вона пригадала, що доля залежить від неї і тільки від неї.

Сибілла ледь стримувала бажання пожбурити кудись далеко свою витончену мідну маску, відчути сонце й вітер на обличчі. Та старша сестра не зраділа б, побачивши її такою щасливою. Це мала бути врочиста подія, сповнена роздумів про матеріальний світ, який вона покидає, щоб увійти до світу духів і прожити там до скону.

Сестри продовжували підніматися, попри спеку й утому. Час від часу зупинялися, щоб виконати ще один обряд довжелезного списку, який разом і утворювали... Ритуал. Усі сестри, разом із Сибіллою, відрізали по локону зі свого волосся і причепили до своїх дерев'яних списів. Їх вони залишали вздовж стежки, на знак своєї єдності з новою Провидицею та останнього прощання з нею.

Першою це зробила Дельфіка. Вона була однією з найменших сестер. Сибілла почула, як вона схлипувала під маскою, і спробувала заспокоїти подругу:

— Ти ж знаєш, волосся відросте, — сказала вона.

— Не у волоссі річ, — відповіла Дельфіка, відрізавши ножом пасмо свого довгого золотаво-коричневого волосся. — Це через тебе...

Сибілла кивнула.

— Нехай наші серця будуть далеко одне від одного, та наші душі завжди разом, — упевнено промовила вона. Із прихованим задоволенням Сибілла помітила, як округлилися очі Дельфіки — очевидно, подружку вразило її пишномовство.

Нарешті сестри досягнули священного місця на плато. Саме там були висічені малесенькі сходинки, що, звиваючись, спускалися у вузьку ущелину, заховану між скелями.

Арунтія помахом руки дала сестрам знак зупинитися і промовила:

— Сестри, тут наша подорож завершується. Розділимо останній наш обід із Сибіллою, а потім кожна з вас зможе попрощатися з нею.

Сибілла слухала слова старшої сестри й розуміла, що їй більше не знатимуть як Сибіллу — Пома-ранчеву хромку, лише як Провидицю.

Четверо старших сестер заходилися готувати їжу, доки четверо молодших допомогли Сибіллі переодягнутися для нового життя. Вони обережно накрили плечі хромки білою мантією, замінили звичайну мідну маску дорожчою, прикрашеною смарагдами, вишуканою, що сяяла на сонці, аж засліплювала.

— Її зроблено з гранатового каменю, — пояснила Дельфіка. — Він сяє, наче тисячі сонячних променів.

Сибілла захоплено розглядала маску, перш ніж надягнути. Вона ніжно провела пальцями по витончених різьбленнях, доки не торкнулася величезного блакитного сапфіра, просто посеред чола.

— Він символізує твоє третє око, — додала Дельфіка, — завдяки йому ти можеш бачити те, що приховане від інших, — майбутнє.

Сибілла знервовано надягнула маску. Опинившись у цьому священному місці, вона почала відчувати весь тягар обов'язків, що опустився на її плечі. Вона сумнівалася, що зможе проковтнути бодай шматочок смачного частування, яке сестри приготували для неї.

Щойно вона з'явилась у новому вбранні перед хромками, усі сестри зупинилися й шанобливо вклонилися Сибіллі.

— Ох, яка ж ти красуня! — вигукнула Кумана.

— Ти сяєш яскравіше за саме сонце, — підхопила Дельфіка. — Ходи, сядь біля мене, я змашу тобі волосся маслами.

Це був іще один етап Ритуалу. Сибілла кивнула.

Молодша сестра Гелеспонтіна дістала з торбинки флейту, піднесла її до вирізу у своїй масці

й заграла невигадливу мелодію, яку Сибілла чула багато разів. Та цього разу музика зворушила її. Кілька сльозин скотилися по щоці, та ніхто не помітив їх, прихованих новою маскою. Сибілла подумала, що їй тепер доведеться самій навчитися давати раду своїм почуттям.

Дельфіка ніжно розчісувала довге волосся Сибілли, мугикаючи наспів. Раптом вона зупинилася і прошепотіла:

— Обіцяю, я щодня молитимуся тобі, моя Провидице, і завжди приходитиму відвідати тебе. Завжди!

Сибілла посміхнулася за маскою. Вона знала, що це неможливо. Інші сестри в Кродії не дозволять Дельфіці самій ходити до Храму. Принаймні поки що, враховуючи її юний вік. Але Сибілла лише кивнула й обійняла подружку. З-поміж усіх сестер за Дельфікою вона сумуватиме найбільше.

На заході сонця дев'ятеро хромок зняли маски й вечеряли разом. Вони говорили та сміялися, пригадуючи дні, коли Сибілла тільки готувалася стати новообраною сестрою.

— Пам'ятаєш, як Сибілла торкнулася гадюки? — штовхнула Гелеспонтіна Куману і щиро розреготалася.

— Ще й як пам'ятаю! — відповіла Кумана. — Ох, та гадюка була така огидна й так сичала... У-у-у... А Сибілла ще й погладила її! — з огидою додала вона. Інші сестри засміялися.

Тієї миті Сибілла чітко пригадала свій перший урок із віщування, який вона отримала, маючи за плечима всього чотири сонцестояння. Вона завжди була допитливою. Коли одна зі старших сестер увійшла до їхньої спільної кімнати, тримаючи в руках гадюку, Сибілла єдина насмілилася підійти до тварини. Вона без страху наблизилася до гадини й торкнулася її, доки інші маленькі сестри плакали. Дівчинці навіть сподобалося відчувати пальцями холодні гладенькі лусочки, поцятковані яскравими помаранчевими і жовтими плямками. Сибілла ніколи не боялася тварин. Вони були творіннями богинь, як і хроми.

Аж раптом Арунтія підвелася й закликала всіх до порядку:

— Ходімо, наша Провидице. Час.

Вона надягнула на шию Сибілли підвіску і проказала:

— Це кулон із необробленого сердоліку. До тебе його носила Люнілла, а після тебе носитиме нова Провидиця.

Сибілла опустила погляд на помаранчево-червоний камінь, і серце її переповнилося гордістю. Казали, що поверхня дорогоцінного каменя стала такою гладенькою від доторків тисяч провидиць.

Сибілла подякувала Арунтії і знову надягнула нову маску з гранатового каменю.

Арунтія вигукнула:

— Сестри, ми здійснили Ритуал!

Інші хромки також надягнули маски. Вони зішлись в коло навкруг Сибілли та скинули руки до небес. А тоді низько вклонилися, торкаючись чолом землі, щоб ушанувати богинь.

Свою частину ритуальних дій Сибілла довго практикувала у Кродії. Вона підійшла до кожної із сестер, торкнулася їхніх масок і прошепотіла:

— Бувай, моя сестро, — і подарувала кожній коротке передбачення. Сибілла пригадала, про що мріяли ці хромки. Колись у юності вони пошепки обмінювалися таємними бажаннями, сестри вже й забули про них, але не Сибілла. Вона спробувала доповнити кожне своє пророцтво хорошою новою.

— Бувай, наша Провидице. Нехай свята тріада направляє і захищає тебе, — відповідали Сибіллі

сестри. Одна по одній вони почали виходити з кола й повертатися до стежки, що приведе їх назад до Кродії. Всі, окрім однієї, яка навіть не поворухнулася, коли Сибілла торкнулася її. На мить завагавшись, Сибілла ще раз торкнулася маски Дельфіки:

— Бувай, моя сестро, — повторила Сибілла.

Дельфіка не відповіла.

— Бувай, моя сестро... — втретє сказала Сибілла.

Дельфіка залишилася на місці. Порушуючи всі правила церемонії, Сибілла не стрималася й міцно обняла її на прощання.

— А тепер біжи. Не можна, щоб ти загубилася.

Дельфіка обняла її настільки міцно, наскільки вистачило сил, а тоді, схлипуючи, кинулася наздоганяти решту сестер.

Розділ 41

ПОЛЮВАННЯ

Капітан Червоної армії прискіпливо оглянув молодих аші, які зібралися перед міськими воротами. Ранкове повітря було холодним. Новобранці тупцяли на місці, намагаючись непомітно зігрітися.

Капітан дивився на них і думав: «Іще один сезон, іще одна купка зеленоротих багатіїв збирається вирватися за межі міста». Він знав, що більшість цих аші легко зламуються. Звісно ж, вони — еліта Самаріса, благородна каста Червоного королівства. Але вони не воїни. З таких, як вони, добрих солдатів не зробиш. Сам капітан був із касти саї. Від самого народження його вчили битися. Але він відчував, що сьогодні буде найскладніше командування в його житті, бо в цьому гурті присутній син короля. Тож капітан силував себе лишатися тактовним

і вирішувати все дипломатично, хоч як важко йому було.

Причина занепокоєння капітана — королівський син Хтоміо — струсила холод, принесений поривчастим вітром, зі своїх м'язистих рук і продовжила спостерігати за командиром. Капітан був високий і кремезний. Його постать вселяла у військо і страх, і повагу. А його сіра маска у формі черепа — і поготів. Загрозливий образ доповнювали срібні обладунки та криваво-червона мантия.

Капітан щось вигукнув, але Хтоміо не розчув, бо морські хвилі, які бились об стіни міста, заглушали решту звуків. Єдине, що чітко чув Хтоміо, — шепіт свого друга Кейрана, який сипав дурними жартиками про капітана. Хтоміо ледь стримувався, щоб не розреготатися.

Капітан помітив парочку друзів і широкими кроками підійшов до Хтоміо.

— Мені вдалося сповнити радістю ваш дорогоцінний день, Ваша величносте? — гаркнув він просто у вухо Хтоміо.

Молодий принц помітив, яким насмішкуватим тоном капітан виділив звертання «Ваша величносте».

— Ні, капітане, зовсім ні! — швидко відповів Хтомію.

Це, здається, заспокоїло капітана. Він махнув новобранцям вишикуватися біля нього.

— Гаразд, благородні аші, настав час вам довести свою хоробрість.

Капітан окинув їх таким важким, довгим і неприємним поглядом, що молоді воїни затупцювали на місці.

— Сьогодні вас чекає довгий день, — урочисто проголосив капітан. — А почнемо ми з... позначення. Усі ви славні від народження своїми благородними предками. Сьогоднішній знак лише посилить ваш зв'язок із Адіо та Адіа, а ще з Червоним королівством.

— Чому ми маємо здійснювати цей обряд на березі? — незадоволено буркнув один із новобранців. — Почуваюся безродним яні.

— Бо носи наших благородних сімей не потерплять запаху горілої плоті, — відповів Хтомію.

— Хтомію! — гарикнув капітан. — Ти будеш першим. Справедливо, якщо спадкоємець престолу подасть приклад решті.

Хтомію зауважив уїдливі тон, яким капітан видав наказ. Не прогавив він і зловтішного гикотіння

позаду себе. Навіть не обертаючись, Хтомію знав, що це Оріс — криводушний новобранець, якого Хтомію радо зіштовхнув би в море.

Та юнак послунався свого капітана й рушив до коваля. Цей коваль, призначений королівським двором, носив важезну залізну маску, що приховувала обличчя. Однак Хтомію помітив, як пожадливо той вихопив розжарене залізне тавро зі своєї переносної жаровні.

— Прошу, Ваша величносте, зніміть мантию, — шанобливо попросив коваль.

Хтомію розстебнув мантию. Вона впала на землю, відкриваючи широкі груди. Два воїни Парабатаї тримали Хтомію, доки третій вклав йому до рота шкіряний кляп. Хтомію прикусив його, очікуючи відчути біль.

Коваль не зводив погляду із шиплячого тавра у формі букви «А». Воно мало позначати «аші» — благородну касту Червоних, до якої належав Хтомію. Цей символ, ця буква «А» залишиться на його шкірі до кінця життя.

Коваль рвучко притиснув розпалене тавро до лівого плеча новобранця. Спершу в ніздрі Хтомію вдарив різкий запах його власної плоті. Потім він відчув біль. Здавалося, всередині його руки

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.